

σειρά ἀδιάσπαστος ἐρωτικῶν περιπετειῶν καὶ σκανδαλῶν. Ἔσχε πολλοὺς ἐραστὰς καὶ πολλοὺς μνηστῆρας· ἀλλ' ἡ τύχη ἐφάνη παραδόξως δύστροπος, καὶ τὸ ὥρατον τοῦτο πλᾶσμα, ἂν καὶ παρῆλθε προφανῶς τῆς ἀνθηρότητος τὴν ἡλικίαν, δὲν ἐγένετο εἰσέτι κτῆμα ἐνός, ἀλλὰ δύναται ν' ἀνήκη εἰς πάντας ὅσους τέρπει ἡ ἀθώα καλλονὴ τῆς παρθένου. Πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν ἰδικῶν μου—ἂν καὶ ἀποβάλλω τόρα τοῦ ἔρωτος τὸ πρῆσμα, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔσως ἄλλοτε τὴν βλέπω—ἡ ὑπόληψις τῆς οὔτε αὐξάνει οὔτε μειοῦται· εἰς αὐτὴν καλῶς ὅτι κόρη τόσον ὥραία, ὥπως ἡ Ἰουλίαι, εὐμοιροῦσα κοινωνικῆς θέσεως καὶ ἀνατροφῆς ἐλευθέρως δὲν δύναται πάντοτε νὰ ποφύγη τὰ βέλη καὶ τὰς παγίδας, εἰς αἷς εἶνε ἐκτεθειμένη. Ἐὰν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ θερμὸν αἶσθημα τοῦτου, ἐὰν ἐνέδωκεν εἰς τὰς ἐρωτικὰς ραδιουργίας ἐκείνου, ἐὰν δὲν ἐδυνήθη ν' ἀντιστῇ πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ ἄλλου, ἐὰν ἡγάπησεν, ἔπαθεν, ἔκλαυσεν, ἰκέτευσε, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ στιγματισθῇ καὶ νὰ κυλισθῇ κατὰ πτυστός ἀπὸ τοῦ ὑποβάθρου τὸ ὅποιον τῇ ἐγείρει ἡ συνειδήσις μου; Πρὸ παντὸς θέλω νὰ ἦμαι ἀνώτερος τῶν κοινωνικῶν προλήψεων. Τὴν ἀγαπῶ. Τὸ ἀτυχὲς παρελθὸν τῆς εἶνε εἰς λόγος ἀκόμη συμπαθείας καὶ οἴκτου. Εἴθε νὰ ἐδυνάμην, προσφέρων εἰς αὐτὴν ὅ, τι προτίθεμαι νὰ προσφέρω, νὰ ἐξελείψω ἀπὸ τὴν μνήμην τῆς πᾶσαν ἀνάμνησιν πικρὰν καὶ νὰ τῇ παράσχω τὴν Εὐτυχίαν—ὅ, τι δύστροπος τύχη τῇ ἡρνήθη μέχρι τοῦδε.

Ἀπερίγραπτος ἡ χαρὰ τῆς Ἀγλαίας. Ὁ Κωνσταντῖνός τῆς ἔρχεται· αὐρίον μεταβάλλει πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Λατρεύει τὰς Ἀθῆνας καὶ ἐμέ, ἔρχεται δὲ νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ τὰς ἐορτάς. Θὰ προσπαθῶ νὰ τον κρατήσω μέχρι τέλους τῶν Ἀποκριῶν;...

8 Ἰανουαρίου 1886.

Περικυκλοῦμαι ὑπὸ μυστηρίων τὰ ὁποῖα ἀδυνατῶ νὰ ἐπεξηγήσω. Ἡ διαγωγή τῆς Ἰουλίας πρὸ πάντων μου εἶνε ὅπως ἀκατάληπτος. Βλέπω ὅτι τὸ διάσημόν της ναι καὶ ὅχι λαμβάνει σάρκα καὶ ὅστω.

Χθὲς μετέβην εἰς ἐπίσκεψίν της· μετ' ἐπέδρα ἐπὶ τὴν αἴθουσαν. Καὶ ἄλλοτε ἐμείναμεν μόνοι, ἀλλ' ἡ συνομιλία ὑπῆρξε ζωηρὰ καὶ φιλόγελως. Χθὲς ὅμως ἡ Ἰουλίαι ἐσιώπα καὶ ἦτο εἰς ἄκρον σοβρὰ· εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ἀπῆντα διὰ μονοσυλλαβῶν· ἀπέριπτε τὸ ἔν κατόπιν τοῦ ἄλλου ὅλα τὰ θέματα συνδιαλέξεως ἐφ' ὧν τὴν προσεκάλουν· ἦτο ὅλη ρέμβη καὶ ἔκστασις, ἐξηκολούθει δὲ μετ' ἐπιμονῆς νὰ βυθίζη περιπαθὲς τὸ βλέμμα ἐπ' ἐμοῦ. Ἡσθάνθη τότε ὅτι εὐρίσκει ἐνώπιον ὄντος τὸ ὅποιον με λατρεύει· ἐσιώπησα καὶ προσήλωσα ἐπὶ τοῦ ὥχρου τῆς προσώπου τὰ ὁμμάτια μου. Εἶδον τὰ ἰδικὰ τῆς ὑγρανόμενα, ὑγράνθησαν νομίζω καὶ τὰ ἰδικὰ μου· διότι ἀντελήφθη ὑπὸ θάμβος, ὥσπερ ὀπτασίαν, τὴν σκηνὴν ἥτις ἡκολούθησεν. Ἡ Ἰουλίαι ἡγέρθη, μ' ἐπλησίτισεν,

ἔτεινε τοὺς βραχίονας, με ἐνηγκαλίσθη καὶ με κατεφίλησε.

— Σὲ ἀγαπῶ, Ἀγγελε, σὲ ἀγαπῶ! ἤκουσα ἐν εὐφροσύνῃ ἀνεκκαλήτῳ, ἐν ᾧ τὰς παρειάς μου ἔβρεχον τὰ δάκρυά της. Τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐγώ, ἐζήτησα δὲ διὰ τῶν χειλέων μου τὰ χεῖλη της· ἐμείναμεν οὕτω ὥραν πολλὴν ἠνωμένοι καὶ κοινωνοῦντες τὰς ψυχὰς διὰ τοῦ θερμοῦ καὶ παρατεταμένου ἐκείνου φιλήματος.

Ὡς στιγμὴ οὐρανία! Διὰ μίαν τοιαύτην καὶ μόνην γεννᾶται ὁ θνητὸς ἐπὶ τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχει Παράδεισος ἐντελεστέρως μακαριότητος· μεγαλητέρως ταύτης ἡδύτητα δὲν δύναται νὰ νηπιληφθῇ τὴν θρώπινα αἰσθητήρια. Ὡς στιγμὴ οὐρανία! ἡ ἀνάμνησίς σου θὰ συγκλονίσῃ τὴν καρδίαν μου, ἐφ' ὅσον ἡ ζωὴ θὰ τὴν κινήσῃ εἰς παλμούς!

— Καὶ μάγαπᾷς ἄρα γε ὅσον σ' ἀγαπῶ; τὴν ἠρώτησα ἅμα ἀπεσπασθῆμεν καὶ ἐκαθέστημεν πλησίον ἀλλήλων ἐφ' ἐνός ἀνακλιντήρος.

— Ναί· ὅσον μ' ἀγαπᾷς σ' ἀγαπῶ.

— Καὶ εἰς αὐτὴν πόσον σ' ἀγαπῶ;

— Με ἀγαπᾷς πολὺ· πολὺ· ὅσον εἶνε δυνατόν ν' ἀγαπήσῃ ἄνθρωπος, μοι εἶπεν· ἀμφέβαλλον κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἀπὸ τίνος εἰμαι βεβαία.

— Καὶ πῶς ἐβεβαιώθης; τὴν ἠρώτησα.

— Εἶνε μυστήριον· αὐτὸ δὲν εἰμπαρεῖς νὰ το μαθῇς τόρα· ἐν μέλει τοῦδε ἡ τύχη μοι ἐφάνη δύστροπος—καὶ ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως τὴν λέξιν—εἰς τὸ ἐξῆς, φαίνεται, μ' εὖνοε. Ἡ τύχη μ' ἐδοθήθη νὰ γνωρίσω τὸν ἔρωτά σου, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε θὰ σοι ἐφάνερον τὸν ἰδικόν μου· ἀφίνω δὲ τὸ ὅτι ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ προτέρα δύστροπία δὲν ἦτο παρὰ λανθάνουσα εὖνοια.

Μοι ἔβληψε τὴν χεῖρα με εἶδε διὰ πολυστημάντου βλέμματος καὶ ἐσιώπησεν.

Ἀκόμη με βασανίζει ἡ ἐξηγήσις τοῦ μυστηρίου. Πῶς οὕτως αἰρνητικῶς ἐβεβαιώθη ἡ Ἰουλίαι περὶ τοῦ ἔρωτός μου, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε οὔτε τῇ ἐξέφρασα μέχρι τοῦδε ἀλλέως παρὰ δι' ὑπαινιγμῶν; Δὲν εἶπον τίποτε εἰς οὐδέν· ἐγὼ μόνος τὸ ἐγνωρίζω καὶ ὁ ἄφρωνος χάρις ἐφ' οὗ ἐμπιστεύομαι τὰς σκέψεις μου· πολλοί, καὶ πρῶτῃ ἐκείνη, ὑπωπτεύθησαν τὰ αἰσθηματὰ μου, ἀλλὰ ποῖος ἄρα γε ἐτόλμησε νὰ ἐγγυηθῇ περὶ αὐτῶν; Μήπως ἔτυχε νὰ ναι γινώσκῃ τὸ ἡμερολόγιόν μου; Πολὺ ἀπίθανον τὸ πρᾶγμα, διότι οὐδέποτε ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μου. Ἀλλ' ἐὰν τὸ βεβίον δὲν ἐξῆλθε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἰσῆλθεν ἐκεῖνη; Θὰ ἐξετάσω· οὕτως ἡ ἄλλως θὰ λύσω τὸ αἰνίγμα.

Ἀλλ' ἡ διαγωγή τοῦ φίλου μου Κωνσταντίνου εἶνε περισσότερον δυσνόητος καὶ ἀνυσυμμετρικὴ. Μικρόν ἐπεισόδιον τῆς χθεσινῆς ἐσπερίδος, με κάμνει νὰ συνδυάσω πολλὰ ἄλλα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀφῆκα ἀπαράκλητα. Ὅταν χθὲς ἡγγέλθη ἡ Ἰουλίαι, ἔτυχε νὰ προσηλώσω τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου· ἀδιόρατος σπασμαδικὴ κίνησις τὸν συνετάραξεν, ὥχρότης συνεκαλύψε τὰς τέως ροδωχρούς πα-

ρειάς του, καὶ τρέμοντες οἱ δάκτυλοί του ἐζήτησαν ἀντικείμενόν τι ἐπὶ τῆς τραπέζης· τὸ ὅποιον συνέθριψεν ἐν νευρικῇ ταραχῇ. Οὐδεὶς προσέσχεν εἰς τὴν αἰφνιδιαία μεταβολὴν ἐκτὸς τῆς ἀτυχούς μου ἐξαδέλφης· τὴν ἀνεζήτησα ἀμέσως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἀντήλλαξα μετὰ τῆς ἐρωμένης τοῦ φίλου μου βλέμμα, ὅπερ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω... ἐπέβλεπον τὸν Κωνσταντῖνον ὁλόκληρον τὴν λοιπὴν ἐσπέραν· ἡ διαγωγή του δὲν μ' ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ ἐκ νέου τὴν σκηνὴν τῆς εἰσόδου· μ' ἐτάραξεν ὀλίγον ἡ περιπαθεία μετ' ἧς χορεύει μετὰ τῆς Ἰουλίας· ἀλλὰ πῶς, κόρη τόσον ὥραία νὰ μὴ ἔχη περιπαθῇ χορευτὴν; — Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπό τίνος ὁ Κωνσταντῖνος μοι φαίνεται μελαγχολικὸς καὶ σύννοος· δὲν διερχόμεθα τὰς ἐορτάς μετὰ τῆς ἄλλοτε φαιδρότητος· νομίζεις ὅτι τὸ πνεῦμά του ἔχασε τὴν προτέραν διαύγειαν καὶ ὅτι καθεύδει ὑπὸ τέφραν. Μήπως συνέλαβεν ὀλέθριόν τι πάθος ἀνικανοποίητον; μήπως ἡ Μυῖρα ἐκδικεῖται τὴν Ἀγλαίαν; Ὁσάκις τῷ ὁμιλῶ περὶ τῆς Ἰουλίας ἀποφύγει προφανῶς τὴν συζήτησιν, ὅσκις δὲ τῷ ἀναφέρω τί περὶ Ἀγλαίας ὀργίζεται. Κακὰ συμπτώματα. Προχθὲς τὸν συνήντησα ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας τοῦ συνταγματάρχου.

— Ε! πῶς τὰ καλοπέρασες; τὸν ἠρώτησα.

— Λαμπρὰ! μοῦ ἀπῆντησε μειδιῶν.

— Δὲν μ' εὐγνωμονεῖς ἄρα γε διὰ τὴν γνωριμίαν τὴν ὁποίαν σοῦ παρέσχον;

— Ὅχι, ἀπῆντησε καὶ ἐνεῖχε πολλὴν πικρίαν ἢ ἀπάντησίν του.

Ἄλλοτε μοι εἶπε: «Εἴθε νὰ μὴ ἐγνώριζα τὴν Ἰουλίαν κατόπιν σου!»—Ἐξέλαβα τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ἀπλήν ὄλως ἔποψιν, διὰ τοῦτο τὸ «Διττί;» μοι ἦτο σχεδὸν μηχανικόν.

— Διότι, μοι ἀπεκρίθη, διαφθεῖρες ὅσας κόρας πλησιάζεις, ἐγὼ δὲ ἤθελον τὴν Ἰουλίαν ἀδιαφθορον.

Ἐγέλασα, διότι μοι ἐφάνη ἀστεία ἡ παρὰ τῆς αἰτίας του.

Ἐν τούτοις θὰ ἴδω πῶς θὰ ὑποδεχθῇ τὴν ἐκμυστήρευσίν μου. Σκοπεύω νὰ τῇ διηγηθῶ τοὺς ἔρωτάς μας, ἐπειδὴ δὲ ὁ πατήρ μου τὸν ὑπολήπτειται περισσότερον ὅλων τῶν φίλων μου, εἰς αὐτὸν θὰ ἀναθέσω τὴν αἴτησιν τῆς ἀδείας τοῦ γάμου μου.

Ἀλλὰ τί τὸν βασανίζει; Εἴθε τὸ διάβημά μου νὰ ἐπιρρίψῃ φῶς εἰς τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεσιν...

Ἐπεται τὸ τέλος.

Γ. Δ. ΕΞΗΓΟΥΛΟΣ.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι τὸ ἐν τοῖς τόμοις Α' καὶ Β' τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* καταχωρηθὲν μέρος τῆς *Ἀσποίνης Μονοῦ* ἀνατυπῶνται εἰς ἰδιαίτερα φύλλα τοῦ αὐτοῦ σχήματος τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμενα *λεπτῶν* 20 ἑκάστην.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Γ' ἔτους πληρῇ τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τούτου δύνανται, ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, ν' ἀποκτήσωσιν αὐτήν. Ἡ ἀναδημοσίευσίς δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ 10 φύλλα, ἥδη δὲ ἐξετυπώθησαν τὰ 8.

Ἀποστέλλομεν, ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἀντιτίμου, φύλλα εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.